

Ázbej Tristan

Ázbej & Ázbej: családi kiállítás a Műcsarnokban

A közepébe vágva: július 26-tól egy kiállítás keretében megtekintheti a nagyközönség a gyerekszobámat a Műcsarnokban. Bár az ilyesmi általában a szovjet utódállamok diktátorainak szokott járni, a kiállítás nem előttem tiszteleg, hanem felmenőim kreativitását dicséri. A magyarázathoz visszatekerek az időben két generációnyit nagyapámhoz, **Ázbej Sándor** Ybl-díjas építészmérnökhöz, és utána édesapámhoz, **Ázbej Kristóf** pop-art művészhez.

*Merthogy, az **Ázbej & Ázbej kiállítás** egy mérnök apa és képzőművész fia, egy-egy egyedülálló alkotását mutatja be.*

Részlet az algíriai olimpiai stadion homlokzatából

Nagyapám épületei közül a legbüszkébben mindig is a Fradi (eggyel ezelőtti) szentélyére tekintetem, de azok, akiknek nem a Mennyei Bajnokság a legfontosabb igazodási pontjuk az életben, az algíriai Olimpiai Stadiont tekintik fő művének. A szakemberek el szokták mesélni az utóbbi arénával kapcsolatban, hogy bár a megrendelői igények szerint az akkor még csak néhány éves Népstadion mintáját kellett követnie, építészeti és technikai megoldásaiban túl is szárnyalta azt. Így, az Algírban megépült aréna a kortárs nemzetközi megítélés szerint is pazar, a kor igényeit minden szempontból kielégítő épület lett. Nagyapám, **Ázbej Sándor munkája** nyomán a hatvanas évek végétől a nyolcvanas évek végéig tartó időszakban csaknem 160 építészeti és mérnöki létesítmény terveit készítették el magyar szakemberek Algériában.

A megépült létesítmények azóta is az észak-afrikai ország építészeti-műszaki infrastruktúrájának fontos részét alkotják.

Utolsó simítások a Műcsarnokban, a kiállítás lakásdíszletén

Édesapám, Ázbej Kristóf, a “párizsi ollóművész”, majd “multimédiás festő”, sőt “**a fuzionista iskola megalapítója**”, csak stílusban esett messze a fától, kreatív erőben semmiképp. Elmondása szerint, a családi környezet vonzotta a képzőművészeti pályára. A kiállítás sorvezetője szerint “munkásságának legjelentősebb része egy közel 52 négyzetméter felületű panoramikus óriáskollázs, melyet 1981-től tizenöt éven keresztül folyamatosan készített kétszobás Párizs környéki (bagneux-i) műteremlakásában”.

Lefordítva:

Édesapám élt azzal -az elsöre kevésbé praktikusnak tűnő- művészi szabadsággal, hogy hosszú évek alatt a lakása falára ragasztotta fel főművét. A legkorábbi emléktöredékeim között szerepel, ahogy a gigantikus mozaik terjeszkedik, saroktól-sarokig, padlótól-plafonig, kibélelve, sőt, elfoglalva a gyerekszobámat .

Ez az a túlzás nélkül lélegzetállító műalkotás, amit aztán restaurátorok gondosan leválasztottak a párizsi falakról, elhoztak Magyarországra, hogy az egész lakást díszletként újraépítve bemutathassák a budapesti Műcsarnokban. A műkritikusok, a *Bagneux-i körkép*becenevet kapott, hivatalosan “Az emberi kaland nagy fala/nagyterképe” című művet így írják le:

“az őskor barlangművészetét és a legújabb korok szuperszámítógépeit (big data science) egyszerre felidéző színpompás faliképegyüttes; az emberiség kultúrtörténetének lenyomata. Az

enciklopédikus jellegű kollázsfal-ornamentum sajátos, mozaikszerűen szerkesztett formája és különleges esztétikai minősége mellett fantasztikus időutazást is kínál a néző számára”.

Részlet 'Az emberi kaland nagy fala/nagyterképe' című alkotásból

Magam sem írhattam volna le pontosabban.

... és egyébként igen, nagyon fura érzés.

...és igen, nagyon büszke vagyok mindkettőjükre.

További információk a kiállításról:

- [A kiállítás Facebook-eseménye](#)
- [Hivatalos oldal](#)